

Dosarul nr. 2ra-1169/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. L. Mitrofan)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Anton, V. Buhnaci, V. Cotorobai)

ÎNCHEIERE

15 septembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Iurie Bejenaru
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ion Duca,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Duca împotriva
Școlii Sportive Specializate de Lupte „Andrei Doga”, intervenient accesoriu Oleg
Alexandrov cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție,
încasarea salariului pentru lipsa forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral,
împotriva deciziei din 11 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a ț ă:

La 09 august 2019, Ion Duca a depus cerere de chemare în judecată împotriva
Școlii Sportive Specializate de Lupte „Andrei Doga”, intervenient accesoriu Oleg
Alexandrov, solicitând anularea pct.1 din ordinul nr. 42-p din 14 iunie 2019 a Școlii
Sportive Specializate de Lupte „Andrei Doga” „Cu privire la concedierea din
funcție”, restabilirea sa în funcția de profesor-antrenor al Școlii Sportive Specializate
de Lupte „Andrei Doga”, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la
muncă, repararea prejudiciului moral în mărime de 30000 de lei și compensarea
cheltuielilor de judecată, dispunerea executării imediate a hotărârii în partea
restabilirii în funcție și încasării unui salariu mediu lunar.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că, prin pct. 1 al ordinului nr. 42-p
din 14 iunie 2019 al Școlii Sportive Specializate de Lupte „Andrei Doga”, a fost
concediat din funcția de antrenor începând cu data de 14 iunie 2019.

Totodată, a menționat că, în dispozitivul ordinului nu este specificat temeiul
legal al concedierii sale. În pct. 1 al ordinului s-a indicat doar că fiind angajat prin
cumul, este concediat în legătură cu încheierea contractului individual de muncă cu
o altă persoană, care va exercita funcția de antrenor ca funcție de bază în cadrul
Școlii. În preambulul ordinului de concediere se face referire la art. 86 alin. (1) lit.
s), art. 273-274 din Codul muncii.

Reclamantul a afirmat că, pct. 1 din ordinul 42-p din 14 iunie 2019 este ilegal
și urmează a fi anulat, deoarece nu a fost angajat prin cumul și nu există niciun
contract individual de muncă încheiat cu el, în care să fie stipulat că munca pe care
o prestează în cadrul Școlii, o desfășura prin cumul.

La fel, a susținut că, ordinul de concediere reprezintă o discriminare și
persecutare de către angajator, precum și că a fost concediat cu încălcarea art. 87 din

Codul muncii.

Prin concedierea sa, i-au fost cauzate prejudicii materiale și morale considerabile. Prejudiciul material este echivalent cu salariul mediu lunar pe întreaga perioadă de absență forțată de la muncă. Prejudiciul moral este echivalent cu 30000 de lei și constituie o modalitate de reparație echitabilă a umilinței, intimidării, stresului și frustrării morale, care le-a suferit ca urmare a concedierii ilegale.

Prin hotărârea din 12 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Ion Duca împotriva Școlii Sportive Specializate de Lupte „Andrei Doga”, intervenient accesoriu Oleg Alexandrov cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcția deținută, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la lucru și a prejudiciului moral.

Prin decizia din 11 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Ion Duca și s-a menținut hotărârea din 12 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

În consolidarea soluției, instanța de apel a constatat că, la emiterea ordinului de concediere a lui Duca Ion, angajatorul Instituția Publică „Școala Sportivă Specializată de Lupte „Andrei Doga” mun. Chișinău a respectat procedura stabilită de lege, or, aceasta a emis un ordin de concediere întemeiat legal, în conținutul căruia a fost identificat temeiul de drept care a stat la baza concedierii reclamantului.

Instanța de apel a reținut ca fiind justă concluzia instanței de fond referitoare la legalitatea și temeinicia ordinului de concediere a lui Duca Ion, care a fost emis de Instituția Publică „Școala Sportivă Specializată de Lupte „Andrei Doga”, mun. Chișinău cu respectarea legislației în vigoare, a competenței emitentului, precum și procedurii prevăzute de cadrul legal, fiind solicitat inclusiv acordul Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale și Inspectoratul de Stat al Muncii privind oportunitatea concedierii din funcție a apelantului potrivit art. 86 alin. (1) lit. s) și art. 273 din Codul muncii, în acest sens, Ministerul Muncii și Protecției Sociale prin scrisoarea nr. 09/1028 din 19 februarie 2019 și Inspectoratul de Stat al Muncii prin scrisoarea nr. 256 din 21 februarie 2019, au confirmat corectitudinea concedierii angajatului Duca Ion în temeiul art. 86 alin. (1) lit. s) și art. 273 Codul Muncii, dacă este angajat prin cumul.

Instanța de apel nu a acceptat poziția apelantului, potrivit căreia în ordinul de concediere nu este indicat temeiul de fapt și de drept, or, în preambul ordinului este indicat expres în temeiul art. 86 alin. (1) lit. s) din Codul muncii, ca temei fiind indicat că „în legătură cu încheierea contractului individual de muncă cu dnul Alexandrov Oleg care va exercita funcția de antrenor...”. La fel, instanța de apel a notat că, apelantul nu corespundea cerințelor pentru a fi angajat în funcție de bază în cadrul instituției sportive, or, acesta potrivit materialelor cauzei exercita funcția respectivă prin cumul, totodată fiind angajat la o altă instituție de învățământ. Mai mult, acesta nu deținea calificarea necesară pentru disciplina sportivă respectivă.

La 22 iunie 2021, Ion Duca a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 11 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată.

În motivarea recursului s-a invocat că, instanțele de judecată nu s-au pronunțat în niciun fel și au evitat să își întemeieze hotărârile în baza contractului individual

de muncă nr. 24 din 02 ianuarie 2012. Concluzia instanțelor de judecată precum că a fost angajat prin cumul, nu corespunde adevărului și este eronată, motiv pentru care au fost aplicate incorect normele de drept material din Codul Muncii referitoare la munca prin cumul, care nu erau aplicabile cazului dedus judecării și trebuiau aplicate normele referitoare la raporturile de muncă privind funcția de bază. Or, fiind angajat în funcție de bază, nu putea fi eliberat în baza art. 86 alin. (1) lit. s), art. 273, 274 din Codul muncii.

În opinia sa, hotărârile judecătorești au fost emise de către instanța de fond și de către instanța de apel cu încălcarea esențială, aplicarea eronată a normelor de drept material, precum și aprecierea probelor nu a fost obiectivă, a fost efectuată în mod arbitrar și, în consecință, au fost adoptate hotărâri ilegale. Instanța de apel reproduce în decizia sa motivarea eronată a instanței de fond. O asemenea „motivare” este echivalentă cu nemotivarea, nu corespunde cerințelor stabilite de art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale și art. 241 din Codul de procedură civilă.

De asemenea, a susținut că, nu a avut parte de un proces echitabil, garantat de art. 6 din Convenția Europeană. Prima instanță și instanța de apel au judecat cauza și au ajuns la o concluzie pripită, fapt ce rezultă din nedeterminarea exactă a naturii juridice a litigiului, criteriul, care presupune prin sine lămurirea completă și certă a situației de fapt și de drept sub toate aspectele. Or, instanța de apel la emiterea soluției date, s-a bazat în exclusivitate pe declarațiile pârâtului și concluzia primei instanțe, evitând să acorde o cercetare amplă tuturor circumstanțelor cauzei. Astfel, concluziile instanței de apel în acest sens nu au suport probatoriu, iar soluția dată în prezentul litigiu este pripită și nefondată.

Copia recursului declarat a fost expediată în adresa intimațiilor conform scrisorii de însoțire datate cu 30 iunie 2021 (Vol.II, f.d.50) și a fost recepționată de către Școala Sportivă Specializată de Lupte „Andrei Doga”, conform avizului de recepție (Vol.II, f.d.52). Din adresa lui Oleg Alexandrov s-a restituit corespondența cu mențiunea „necunoscut” (Vol.II, f.d.53-54).

La 09 iulie 2021, Școala Sportivă Specializată de Lupte „Andrei Doga” a depus referință la cererea de recurs, exprimând poziția în favoarea respingerii recursului ca fiind inadmisibil.

Alte referințe la cererea de recurs, în temeiul art. 439 alin.(2) Cod de procedură civilă, până la data judecării cauzei în ordine de recurs, nu au parvenit.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 11 februarie 2021, iar cererea de recurs a fost depusă la 22 iunie 2021.

Materialele cauzei atestă expedierea copiei deciziei către participanții la proces la 23 aprilie 2021, prin intermediul poștei electronice (Vol.II, f.d.42). Astfel, recursul este declarat în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Ion Duca, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă

încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stipulează că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În temeiul prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ion Duca, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul părții recurente cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra

Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Ion Duca.

În conformitate cu art. 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Ion Duca împotriva deciziei din 11 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat